

Народилася 27 листопада 1955 р. Закінчила історичний факультет КДУ ім. Т. Г. Шевченка в 1978 р. та аспірантуру на кафедрі стародавнього світу та середніх віків. Із 1980 р. працює викладачем історичного факультету Запорізького національного університету.

Дисертацію захистила в 1993 р. на тему «Реформація і політична боротьба у Франції напередодні і в перший період громадянських воєн (1559–1572)».

Згодом — доцент, а в 1995–2012 рр. — завідувач кафедри всесвітньої історії та міжнародних відносин. Із 2005 р. очолює навчальний відділ, а з 2012 р. — професор кафедри всесвітньої історії та міжнародних відносин історичного факультету Запорізького національного університету.

За участю Л. О. Нестеренко було створено Запорізький Центр з питань європейської та євроатлантичної інтеграції, що став організатором наукових конференцій, круглих столів і дискусій щодо євроатлантичного вектору України. Також вона є членом ГО «Запорізьке обласне товариство дослідників історії і культури Центральної та Східної Європи».

Автор численних навчально-методичних видань, зокрема «Новая история. Становление индустриального



**НЕСТЕРЕНКО
Людмила Олексіївна**

*Кандидат історичних наук,
професор*

общества (конец XVIII в. — 1914)» (1998), «Всесвітня історія. Нові часи. Частина II. (кінець XVIII — початок XX ст.)» (2007 р., четверте видання), «Оформлення, головні вимоги та методичні поради до написання курсових робіт студентів історичного факультету» (2008), «Історія Франції» (2010), «Оформлення, головні вимоги та методичні поради до написання випускних робіт студентів історичного факультету Запорізького національного університету» (2011) тощо.

Сфера наукових інтересів Л. О. Нестеренко: дослідження історії Європи доби середніх віків, соціально-політичної історії раннього нового часу, Реформації у Західній Європі та Франції.

Підготувала низку наукових публікацій. Серед них слід виокремити «Між миром і війною: зміст і напрямки соціального конфлікту у Франції 1559–1562 рр.» (2004), «Уроки політичної історії середньовіччя» (2005), «Проблема королівської влади в історичних умовах Франції другої половини XVI століття» (2007).

Є автором багатьох статей для довідкового видання «Українське козацтво: Мала енциклопедія» (2002), присвячених державам Центральної та Західної Європи раннього нового часу.

Народився 28 січня 1922 р. в с. Богданах Варвинського району Чернігівської області. В 1939 р. вступив до Одеського державного університету на філологічний факультет. У жовтні 1940 р. був призваний до лав Радянської армії, а з початком Другої світової війни пішов на фронт. Потрапив у полон, звідки втік. Знову воював. Після тяжкого поранення повернувся в рідне село інвалідом.

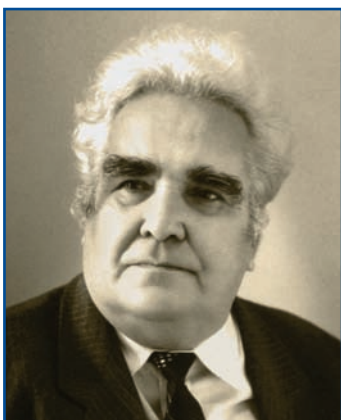
У 1944 р. поновився на навчання в Одеському державному університеті, після закінчення якого в 1947 р. був направлений на роботу в Мелітопольський державний педагогічний інститут.

У 1955 р., після ліквідації мовно-літературного факультету в Мелітополі, був переведений до Запоріжжя, де працював до кінця життя: спочатку — старшим викладачем, з 1961 р. — доцентом, а з 1977 р. — професором на кафедрі української мови ЗДПІ.

Викладав дисципліни: «Сучасна українська мова», «Порівняльна граматики східнослов'янських мов», «Методика викладання української мови».

Упродовж десяти років (1960–1970) був деканом філологічного факультету, тривалий час (1976–1988) завідував кафедрою української мови.

Наукові інтереси вчений визначив у 50-х рр., коли захистив кандидатську дисертацію на тему «Синоніміка в поезіях



**ОЛІЙНИК
Іван Степанович
(1922–1993)**

*Доктор філологічних наук,
професор*

Лесі Українки» (1958 р.) в Одеському державному університеті ім. І. І. Мечникова.

У 1965 р. викладав на курсах учителів української мови в Польській Народній Республіці. В 1970–1980 рр. був членом редколегії науково-методичного журналу «Українська мова і література в школі». Професор і його аспіранти, здобувачі (понад 15 осіб) вивчали питання української лексикології, фразеології та словотвору.

Наукова спадщина І. С. Олійника — понад 100 публікацій. Основні праці: «Русско-украинский словарь», «Словник лінгвістичних термінів» (співавтор — Д. І. Ганич), «Методика роботи з розвитку мови в V–VIII класах», «Українсько-російський і російсько-український фразеологічний тлумачний словник» (співавтор — М. М. Сидоренко); член авторських колективів академічної граматики української мови та підручника «Методика викладання української мови в середній школі».

У 1980 р. Президія ВАК СРСР присвоїла Івану Степановичу вчене звання професора. Нагороджений почесним званням «Заслужений працівник вищої школи Української РСР», шістьма бойовими та ювілейними медалями, нагрудними знаками «Відмінник народної освіти УРСР», «Відмінник народної освіти Узбецької РСР».

Помер 23 жовтня 1993 р.